

tens Side i det hele ved at gaa ind paa Forslaaget og Ønsket om at faa oprettet en industriel Kreditforening. Naar de Folk, som ønske at oprette en Forening, tilbyde Sikkerhed af den Bestaaenhed i kontante Værdier, anbragte naturligvis paa sædvanlig rentebærende Maade, tilbyde saa stor Sikkerhed, bør man ikke være særlig fordringsfuld i øvrigt fra Lovgivningsmagtens Side, men give dem Lov til at indrette sig saaledes, som det nu i det hele taget kan findes fornuftigt, og navnlig ikke lægge Hindringer i Vejen for at føre deres Sag ud i Livet.

Jeg finder, at det er en heldig Forandring, den højtærede Minister har foreslaaet i § 2 om, hvorledes Sikkerheden skal tilvejebringes, saa længe indtil Foreningen selv har tilvejebragt den fornødne Reservefond. Der har der tidligere været Tale om, at der altid skulde være en Reserve- og Amortisationsfond af en vis Størrelse, indtil den tegnede kontant indbetalte Kapital var mindst 500,000 Kr., altsaa en Reservefond, der var stiftet til Bejse paa anden Maade og selvfølgelig for Betaling, altsaa yderligere til Byrde og Bekostning for Deltagerne i Kreditforeningen. I den Henseende er der jo fra den højtærede Minister stillet det Forslag, at denne Garantifond skal kun fremskaffes, naar den højtærede Indenrigsminister derom stiller Forlangende, hvad jeg anser for at være en ganske heldig Forandring.

Jeg skal tillade mig at anbefale det høje Ting at fremme dette Forslag saa meget som muligt.

Solberlund: Jeg er ogsaa af den Formening, at det forelaagte Lovforslag er undergaaet en ret betydelig Forbedring, siden det var fremlagt i Landstinget sidst og ogsaa siden det kom fra Folketinget forrige Aar, og navnlig er der stet en Forbedring i § 1 a, men særlig i § 1 b. — Jeg er ikke fuldstændig enig med den sidste ærede Tale i hans Betragtninger med Hensyn til Takstationerne. Jeg anser det, der er foreslaaet i § 1 b, for et sundt og godt Grundlag. Det gaar jo ud paa, at man først tager Burderingen af den faste Ejendom med Grund, Wandkraft, Bygninger, Maskinmaskiner og saadanne Indretninger og Inventariedeles, som benyttes ved almindelig Næringsdrift, og derefter ikke skyder de andre Maskiner helt bort, men tager saa meget med af Værdien af andre Maskiner for særlig Industri, at Beløbet ikke udgør et større Beløb end Halvdelen af Ejendommens Værdi. Derved kommer man dog ikke til nogen højere Burdering, end at man alt i alt kan naa til $\frac{3}{4}$ af den faste Ejendom. Naar det ærede Medlem for

den Kreds (B. G. C. Jensen) bemærkede, at visse Misforhold vilde kunne opstaa derved, skal jeg sige, at jeg tror, at de overordentlig uanselig undgaas, men ogsaa meget sjældent ville kunne fremkomme. Jeg tror, at det bliver et overordentlig sjældent Tilfælde, at der findes industrielle Foretagender, der have faste Bygninger for 100,000 Kr. og Maskindele for det dobbelte. Jeg tror snarere, at det omvendte er Tilfældet, og da synes jeg, at Grundslaget her i Lovforslaget er overordentlig sundt og godt. Altsaa, jeg billiger fuldstændig det Forslag, som er fremkommet fra den højtærede Minister under § 1 b. Muligvis kan der, naar Sagen kommer i et Udvalg, tænkes andet, men jeg synes, at det hvad her foresligger, er egentlig det, der tiltaler mest, af hvad der har været fremme i saa Henseende.

Paa et andet Punkt kunde jeg ønske, at der stete nogen Væmpelse, det er ved Bestemmelserne i § 1, g og h. Reglen om, at der ved Laanets Modtagelse skal ydes et Tilskud af 2 pCt., er aldeles rimelig, og det kunde maaske endda være lidt højere. Derimod finder jeg, at den aarlige Udelse, beregnet af Laanenes oprindelige Beløb og 2 pCt. større end Renteprocenten, til Dannelsen af Reserve- og Amortisationsfond og til Forrentning og Dækning af Administrationsudgifter, maaske kunde modereres noget, maaske til $1\frac{1}{2}$ pCt., særlig dersom Renteprøcenten blev sat til $3\frac{1}{2}$ pCt., saaledes at det altsaa blev for Yderne 5 pCt. Det mener jeg, man dog maaske kunde komme til Enighed om, naar Sagen kommer i et Udvalg, jeg vil i alt Fald gøre en Henstilling i den Henseende. Det vil selvfølgelig have den Følge, at Litra h ogsaa maa forandres, at man altsaa vil komme til at forandre de 50 halvvaarlige Terminer til 60 halvvaarlige Terminer, og at den endelige Amortisering maatte udstrækkes til det 70de Halvaar. Men det synes jeg heller ikke, at der er nogen Fare ved, dels henset til de Betryggelser, der ere stillede i Udflugt, og dels fordi jeg synes, at naar Laanet er kommet hen til den 50de Termin, kunde der nok indrømmes Laantageren en saadan Smødefønnen.

Med Hensyn til § 2 indrømmer jeg ganske vist, at der er stet en Smødefønnen, men naar Reglen er saaledes at forstaa, at Indenrigsministeren til et hvilket som helst Tidspunkt vil kunne forlange at saa Reserve- og Amortisationsfonden op til en Kapital af mindst 500,000 Kr. eller i hvert Fald saa højt op, at den i Forbindelse med en Garantifond udgør 10 pCt. af den til enhver Tid løbende Obligationsgæld, vil det have til